

raha oli ladund. Qui tohter surnu leha läbi katius, leidis tema, et pea luu oli katfi lõödud. Korraga huiudis üts raha wa hulgast: „enmä sün on ta üts haamer!” — Se on se mörtsufa riist ütles tohter, fest tema suurus läheb haawaga ühte. Sep, kes ta seal oli, astus ligemale ja huiudis lohudes: „Hrede Jumal! se on minu haamer, mis sel pääwas äratavas, kui Jaagup ära läks.” Ja raewanem ütles: „Sel samal päewal said ta minu ploomipuud mahasaetud! Tema on se mörtsufas, seda olen mina ammuist juba arwanud!”

Kohus hafas ueste asja läbi tutsuma ja püüdis selges teha. Sep sai ta wanggi pandud, haamri pärast, aga pea jälle lahti lastud, fest et selges sai, teda ilma süüta olevad.

Kül täisid kohtu kirjad iga poole, aga Jaagubist ei saanud lusagilt teadust. Et Brantsuse-maa raea ligidal oli, sai ta sealt järele päritud, aga föit otsumine jääti tühjaks.

Tüür aega sai fest osjast palju räägitud, aea möeda lõpes ta jut otfa. Maha-forjaja wana sugulaene oli surnud ja ahi sai wiimaks äraannustatud.

Mitu aastat olid möeda läinud. Wana pölwe rahwas oli musta al magamas, noor pöli oli osemele saanud, kui möni aastat tagasi, Jumala imeliku seadmise läbi, kuri tegu awalisult sai.

Wana postipois, kes sel öhtul, kui raha forjaja

oli tapetud, oma teed linna poole minnes, ni vägewartste oli laulnud: „Niiud hing'wad inimesed”, et se mörtsufa südamest oli läbi läinud, oli ta juba surnud. Tema wanem poeg oli isa ametisse astunud, ja nenda kuuda isa seda laulu ja wiisi oli föige armsamaks pidanud, nenda ta poeg. Peagu igakord kui öhtul tühjalt teed läks, laulis tema: „Niiud hing'wad inimesed.”

Ühel öhtul pidi tema jälle ratsa linna tagasi minema. Ta laulis tee peal ta jälle: „Niiud hing'wad inimesed.” Selle lauluga joudis tema seuna kohta metsa, kuhu rahaforsaja oli tapetud. Tema ei möelnud sugugi selle hirmisa lou peale, mis tema lapje pölwes oli tuulnud. Kuu paistis selgeste, et föik täieste wöis näha. Selle suure pu al, kus tapmine oli sündinud, nägi postipois üht wana inimest, mölemad läed filmi ees maas istumas. Tema pidas laulu ja hobosed finni ja kuulis et tema sügavaste öhtas. Tema läks ligemale ja küsis: „Mis wiga teil on? Olete teie haige?” — „Oh kül, vastas teine, kül ma oleu haige!” „Kes teie siis olete?” küsis postipois veel. „Üts waene wana soldat, kes wigane. Minna olen faigel Abritamaal soldatiks olnud, ja niiud olen wigane ja teenistuseks fölwatu, olen lahti lastud ja tahan oma föeu poole minna, aga olen ni väsind, et ma enam edasi ei jöua.” „Kas möistate ratsa föita?” küsis postipois? „Mils mite? efs ma ole ho-